

Hülyalara Mektup

— pervane · 13 Nisan 2012

Her an azap kuşunu çağlattırma kafeste,
Huzurum ağlayarak bozdurmasın dermanı.
Mevsimlerim hızlıca dermesin fırtınalar,
Katranım toy kurmasın, süzdür Yahya Kemal'i.
Elim sevdayla çeksın deryamda kürekleri,
Yakamozlar ruhuma felaketler sunmasın.
Ey korlu hülyalarım, tutuşturun şehrimi!
Ta ki fecre kadar ben özümü tütüreyim,
Sabahın seherinde bülbüller öttüreyim!

Cennetimin ışığı süzölsün son nefeste,
Göl yüklü zikirlerle çağırayım Rıdvan'ı.
Titreyen göllerimde sevda örsün sunalar,
Dilimdeki niyazla ağartayım cemali.
Yaklaşsın artık cana, cennetin çiçekleri,
Ufuklardan kalbime hüsrancılarım konmasın.
Ey korlu hülyalarım, tutuşturun şehrimi!
Ta ki fecre kadar ben özümü tütüreyim,
Sabahın seherinde bülbüller öttüreyim!

Acı isyan olmasın gönlümdeki heveste,
Yaşatamam sonra ben hislerimde aslanı.
Nurları haber versin göklerdeki turnalar,
Dinsin artık âlemin, dinsin dermansız halı!
Yollara hüznü ekip ağlatma yürekleri,
Sakiler etrafımda sevdasızca yanmasın.
Ey korlu hülyalarım, tutuşturun şehrimi!
Ta ki fecre kadar ben özümü tütüreyim,
Sabahın seherinde bülbüller öttüreyim!

İblisler bulunmasın dilimdeki kor seste,
Fuzuli'min ilhamı dağlattırsın suzanı.
İrinler çoğaltmasın meskenimde kurnalar,
Denizler saadette ihya etsin hilali.
Bahçelerim getirsin yine kelebekleri,

Beni âşıklar ansın, melanetler anmasın.
Ey korlu hülyalarım, tutuşturun şehrimi!
Ta ki fecre kadar ben özümü tütüreyim,
Sabahın seherinde bülbüller öttüreyim!